Honradesa

En un país on la corrupció està instal·lada permanentment en les més altes instàncies de la societat –i no només de la política–, a vegades pensem que algú és honrat simplement pel fet de no tenir ocasió de ser deshonest, però l'honradesa és una activitat i només existeix si es practica conscientment. L'amic i enyorat doctor Josep Cornellà deia que vivim en una societat que ha oblidat que només l'esforç personal i l'honestedat poden fer-la créixer i reeixir.

Sempre ha estat més fàcil ser un heroi que honest, herois ho podem ser purament per atzar o per compromís, honest s'ha de ser-ho cada dia i això no sol tenir premi. Més enllà de lleis i normes que ens recorden els límits del que podem fer, hi ha el que nosaltres íntimament sabem que és bo o no.

Quan venem un pis, per exemple, no tenim cap obligació legal d'advertir al comprador sobre si un veí és sorollós o malcarat, però és deshonest no fer-ho.

Sovint és difícil distingir l'honestedat de l'habilitat, i fins i tot havent-la distingit clarament, encara més sovint valorem més el segon que el primer. Creiem que la murrieria i l'astúcia són valors indispensables en el joc comercial i en el polític, com si estiguéssim en un estat de guerra perpetu i tot valgués contra l'enemic, donant per entès que els únics límits del joc són això que anomenem «la legalitat vigent».

L'honradesa no es pot recloure en el món del dret, dels intercanvis i els contractes, i, sobretot, de les aparences.

L'honradesa és una mena de justícia que només podem impartir nosaltres mateixos i que no és fàcil de detectar a primera vista, de fet –tal com ho formulava Groucho Marx– només hi ha una manera de saber si algú és honest i és preguntant-li-ho. Si respon que sí, és que no ho és.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/10/honradesa/895040.html?utm_source=rss